

Arrest

nr. 186 960 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt en de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker en verzoekster hun huidige zesde respectievelijk vierde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk een vrees jegens de autoriteiten omwille van het feit dat verzoeker in het kader van zijn werk fraude met overheidsgronden wilde aankaarten, en daarnaast omdat verzoeker niet op de oproepingen inzake mobilisatie wilt ingaan daar hij niet wenst betrokken te worden in het gewapend conflict in Oost-Oekraïne.

Verzoekers en verzoeksters derde respectievelijk eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 13 december 2013 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Hun vierde respectievelijk tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 8 januari 2016 gezien het ongeloofwaardige en ongegronde karakter van hun asielmotieven. Daarnaast wordt geoordeeld dat er voor burgers in de stad Cherkassy (provincie Cherkassy) geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Hun vijfde respectievelijk derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen, een beslissing die door de Raad in zijn arrest nr. X van 23 november 2016 bevestigd wordt.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief van het militair commissariaat gericht aan de procureur waarin wordt vermeld dat verzoeker dient te worden opgespoord voor ontduiking van de mobilisatie, een document van het militair commissariaat dat vermeldt dat verzoeker zich niet heeft aangeboden voor mobilisatie en een convocatie van de Oekraïense veiligheidsdienst op naam van verzoekster.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige asielaanvragen bij voormelde arresten van de Raad werd geoordeeld dat de door hen aangevoerde vrees voor vervolging enerzijds niet geloofwaardig is en anderzijds niet gegrond is, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. Wat betreft de verwijzing van verzoekers naar informatie met betrekking tot de (gebrekkige) werking van de Oekraïense justitie, de corruptie binnen de Oekraïense politie en de hardhandige aanpak van burgers door ordehandhavers, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Oekraïne niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

5.3. Betreffende hun betoog aangaande verzoekers vrees inzake mobilisatie, stelt de Raad vast dat zij deze argumentatie reeds hebben opgeworpen tijdens hun beroepsprocedure in het kader van hun vierde asielaanvraag. De Raad stelde toen in zijn arrest nr. X van 8 januari 2016 het volgende vast: "(...) 2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu werd door verwerende partij geoordeeld dat door eerste verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan, hetgeen verwerende partij op uitgebreide wijze motiveerde. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in bovenstaand verweer niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder in concreto de motieven die tot deze conclusie van verwerende partij hebben geleid te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Daarenboven wijst de Raad erop – zoals reeds gemotiveerd door verwerende partij – dat eerste verzoekende partij bij het indienen van haar huidige asielaanvraag met betrekking tot het vervullen van haar militaire dienstplicht als asielmotiveer enkel verklaarde dat zij niet in het leger wou omdat "niemand wil sterven" en omdat haar "gezondheid niet goed genoeg is om dit te doen" – eerste verzoekende partij vroeg zich ook af waarom zij zou gaan vechten in het leger omdat zij toch geen militair is (administratief

dossier, stuk 16). Dergelijk motief strookt niet met het niet willen dienen in het leger omdat zij zou moeten vechten tegen een opstandig deel van de bevolking waarmee zij het eens is.

(...)

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat het Commissariaat-generaal op geen enkele manier rekening gehouden heeft met de etnisch Russische afkomst van eerste verzoekende partij en dat eerste verzoekende partij om begrijpelijke redenen vreest door de Oekraïense legerleiding gediscrimineerd en mishandeld te zullen worden tijdens haar legerdienst, stelt de Raad evenwel vast dat uit de stukken in de administratief dossiers en in het bijzonder het gehoorverslag van het gehoor van eerste verzoekende partij van 27 juli 2015 (administratief dossier O. C., stuk 5) blijkt dat eerste verzoekende partij, gevraagd naar haar redenen voor haar dienstweigering, op geen enkel moment gewag maakte van een vrees voor discriminatie en/of mishandeling tijdens haar legerdienst omwille van haar etnisch Russische afkomst. De Raad benadrukt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De post-factumbewering van eerste verzoekende partij dat zij vreest voor discriminatie en/of mishandeling tijdens haar legerdienst omwille van haar etnisch Russische afkomst, kan dan ook allesbehalve overtuigen.(...)”

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door deze Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

De brief van het militair commissariaat gericht aan de procureur waarin vermeld wordt dat verzoeker dient te worden opgespoord voor ontduiking van de mobilisatie en het document van het militair commissariaat dat vermeldt dat verzoeker zich niet heeft aangeboden voor mobilisatie die verzoekers in het kader van huidige asielaanvraag bijbrengen, vermogen geen ander licht te werpen op de eerder gedane bevindingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad. Gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking is immers legitiem bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor ontduiking van de dienstplicht, wat gelet op 's Raads arrest nr. X van 8 januari 2016 in casu het geval is. Verzoekers gaan met het hernemen van hun verweer zoals aangebracht ten tijde van hun vierde asielaanvraag overigens niet in op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent de authenticiteit van voormelde documenten.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 maart 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij tal van nieuwe documenten hebben aangebracht waarmee zij hun vrees voor vervolging hebben aangetoond. Zij lichten toe dat er een brief van het militair commissariaat gericht aan de procureur werd voorgelegd waarin wordt vermeld dat verzoeker dient te worden opgespoord voor ontduiking van de mobilisatie, een document van het militair commissariaat dat vermeldt dat verzoeker zich niet heeft aangeboden voor mobilisatie en een convocatie van de Oekraïense veiligheidsdienst op naam van verzoekster. Zij vervolgen dienaangaande dat deze documenten wel belangrijk zijn en hun vrees aantonen aangezien verzoeker gewetensbezwaren heeft en bovendien zal gediscrimineerd worden omdat hij van Russische origine is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 22 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het op algemene verwijzen naar de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten en de algemene stelling dat deze documenten wel belangrijk zijn en hun vrees aantonen, doch ze werpen geen ander licht op hetgeen *in concreto* met betrekking tot die door hen aangebrachte documenten werd vastgesteld.

Zo ontkrachten, noch weerleggen verzoekende partijen de vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande die stukken: *“Wat betreft de convocatie die uw vrouw –verzoekster- voorlegde, waarbij zij op 30/09/2016 zou zijn opgeroepen door de Oekraïense veiligheidsdienst, dient te worden opgemerkt dat dit volgens haar verklaringen ook verbonden met is ‘uw zaak’ (DVZ vrouw vraag 17), waarmee zij vermoedelijk refereert naar de corruptiezaak die tegen u zou zijn ingesteld, wat, zoals reeds werd opgemerkt, niet geloofwaardig werd bevonden. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat dit soort documenten in Oekraïne gemakkelijk tegen betaling kan worden verkregen, wat de bewijswaarde van dit document verder ondermijnd. Uw vrees inzake de mobilisatie omwille van uw (deels) Russische etnie werd reeds in vorige asielaanvragen aangehaald en besproken in het arrest van de RvV en betrof een gegeven dat op zich niet in twijfel werd getrokken. Wat betreft de documenten die u in dit verband voorlegde, een brief van het militair commissariaat gericht aan de procureur, waarin wordt vermeld dat u dient te worden opgespoord voor ontduiking van de mobilisatie, en een document van het militair commissariaat, dat vermeldt dat u zich niet hebt aangeboden voor mobilisatie, moet in eerste instantie worden opgemerkt dat gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking legitiem is bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van de dienstplicht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd in het kader van uw vierde asielaanvraag, blijkt bovendien dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zijn. Uit voormelde informatie blijkt overigens ook dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van een mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen, wat u overigens zelf beaamt (DVZ vraag 17). Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat uw moeder u deze convocatie naar u in België opgestuurd had nadat deze oproeping eerst gewoon onder de deur werd geschoven (CGVS 4e AA p. 5), is het bijzonder vreemd te noemen dat u – in tegenspraak met voormelde informatie – wel formeel vervolgd zou worden ondanks het feit dat de oproeping u nooit persoonlijk werd betekend. Deze vaststelling doet reeds twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. De uitspraak in uw huidige asielprocedure, dat men uw handtekening op de oproepingsbrief voor mobilisatie zou hebben vervalst opdat met u zou kunnen vervolgen voor het niet ingaan op de oproeping (DVZ vraag 17), is een blote bewering waaraan, gelet op het algemene ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas, ernstig kan worden getwijfeld. In dit verband kan nogmaals worden gewezen op de informatie waaruit blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.”*

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige, waar zij laten gelden dat zij hun vrees aantonen aangezien verzoeker gewetensbezwaren heeft en bovendien zal gediscrimineerd worden omdat hij van Russische origine is, tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De Raad herneemt

dienaangaande de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat "Betreffende hun betoog aangaande verzoekers vrees inzake mobilisatie, stelt de Raad vast dat zij deze argumentatie reeds hebben opgeworpen tijdens hun beroepsprocedure in het kader van hun vierde asielaanvraag. De Raad stelde toen in zijn arrest nr. X van 8 januari 2016 het volgende vast: "(...) 2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu werd door verwerende partij geoordeeld dat door eerste verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan, hetgeen verwerende partij op uitgebreide wijze motiveerde. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in bovenstaand verweer niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissarisgeneraal, zonder in concreto de motieven die tot deze conclusie van verwerende partij hebben geleid te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen. Daarenboven wijst de Raad erop – zoals reeds gemotiveerd door verwerende partij – dat eerste verzoekende partij bij het indienen van haar huidige asielaanvraag met betrekking tot het vervullen van haar militaire dienstplicht als asielmotief enkel verklaarde dat zij niet in het leger wou omdat "niemand wil sterven" en omdat haar "gezondheid niet goed genoeg is om dit te doen" – eerste verzoekende partij vroeg zich ook af waarom zij zou gaan vechten in het leger omdat zij toch geen militair is (administratief dossier, stuk 16). Dergelijk motief strookt niet met het niet willen dienen in het leger omdat zij zou moeten vechten tegen een opstandig deel van de bevolking waarmee zij het eens is.

(...)

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat het Commissariaat-generaal op geen enkele manier rekening gehouden heeft met de etnisch Russische afkomst van eerste verzoekende partij en dat eerste verzoekende partij om begrijpelijke redenen vreest door de Oekraïense legerleiding gediscrimineerd en mishandeld te zullen worden tijdens haar legerdienst, stelt de Raad evenwel vast dat uit de stukken in de administratief dossiers en in het bijzonder het gehoorverslag van het gehoor van eerste verzoekende partij van 27 juli 2015 (administratief dossier O. C., stuk 5) blijkt dat eerste verzoekende partij, gevraagd naar haar redenen voor haar dienstweigering, op geen enkel moment gewag maakte van een vrees voor discriminatie en/of mishandeling tijdens haar legerdienst omwille van haar etnisch Russische afkomst. De Raad benadrukt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De post-factumbewering van eerste verzoekende partij dat zij vreest voor discriminatie en/of mishandeling tijdens haar legerdienst omwille van haar etnisch Russische afkomst, kan dan ook allesbehalve overtuigen.(...)"

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door deze Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing."

Verzoekende partijen gaan hier niet concreet op in en laten geheel na concrete en valabele elementen aan te halen die aan het voormelde afbreuk zouden kunnen doen of hier een ander licht op werpen. Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS